

Criminals de guerra

written by Joan Fonollosa | 1 d'abril de 2020

Us proposo una endevinalla.

Hi havia una vegada un país imaginari que es va trobar, de sobte, amb una greu crisi. Una crisi que perjudicava seriosament la salut de les persones, fins al punt que ben aviat van començar a haver-hi morts. Lògicament, de retruc també va patir l'economia, ja que si les persones s'han de preocupar per la seva salut, l'economia passa a un segon pla.

Davant de la situació tan greu, el Govern d'aquest país imaginari va prendre unes quantes mesures urgents.

En primer lloc es va fer ús d'un mecanisme previst a la Constitució i es va declarar l'estat d'alarma, la qual cosa permetia al govern restringir llibertats, i fer coses que normalment no li haurien estat permeses. Certament la Constitució preveia dos nivells més greus que l'estat d'alarma, els anomenats estats d'excepció i de setge, però com que amb el primer ja n'hi havia prou per fer el que es va considerar que calia fer, no va ser necessari anar més enllà, que sempre queda una mica malament que es vegi massa el llautó.

En segon lloc, usant l'autorització que li donava l'estat d'alarma, el govern va decidir centralitzar totes les decisions en un sol ens depenent d'ell per evitar que uns ciutadans estiguessin més ben protegits que altres; d'aquesta manera –si més no en teoria– tots estarien tractats igual: millor o pitjor, però igual.

En tercer lloc, aquest ens centralitzat no només havia de prendre totes les decisions sinó que també se'l va dotar de tot el poder i tota la capacitat de comandament, de manera que tothom: funcionaris, bombers, guardes forestals i policies fins al més humil agutzil del poblet més petit i recòndit, van

quedar sota les seves ordres. Dit d'una altra manera, tot el sistema polític hi va quedar supeditat *de facto*, començant pel Parlament –on el govern no només tenia majoria, sinó que fins i tot l'oposició s'hi va adherir, atesa la gravetat de la situació– i continuant per governadors, alcaldes i tota mena d'autoritats de qualsevol rang i condició. I encara sort que mentrestant no va tocar de fer eleccions de cap mena, perquè sens dubte s'haurien suspès.

En quart lloc, i com corresponia a un organisme amb tanta capacitat de manar, aquest ens encarregat de dirigir les accions contra la crisi, estava format majoritàriament per uniformats: de les cinc persones que cada dia sortien en roda de premsa a explicar com anaven les coses, tres duien uniforme. I fins i tot un d'ells era el màxim cap militar de tots els exèrcits; bé, en realitat era el quasi màxim cap perquè per davant seu hi havia un rei molt i molt preparat, tant que fins i tot va deixar que la Guàrdia Real, encarregada de protegir-lo, participés en la comesa (ah, sí, és cert, també hi havia el cap de govern, però com que aquest no havia passat per l'acadèmia militar, ningú no li feia gaire cas: de fet el seu paper era més aviat donar cobertura legal a les decisions que prenien aquestes cinc persones).

Finalment, per tal d'animar la tropa –perdó, vull dir els ciutadans– aquests uniformats feien servir a les rodes de premsa frases inequívocament bèl·liques, com ara “sin novedad en el frente”, o “esta guerra la vamos a ganar” o “unidos venceremos”.

I ara ve l'endevinalla: sabent tot això, de quina mena de crisi es tractava?

Efectivament, ho heu endevinat: una crisi tractada d'aquesta manera només pot ser una guerra. Aquest país imaginari havia sofert una invasió per part d'un enemic traïdor i esmunyedís, procedent de molt lluny.

Doncs bé, si estem en guerra, com s'ha de dir d'aquells que, essent els màxims responsables, fan cas omís del que aconsellen els experts i amb això agreugen la crisi i la fan més forta i duradora? Com s'ha de qualificar els que amb la seva negligència inexcusable permeten que hi hagi més morts dels que normalment tocaria?

Per mi això té un sol nom: criminals de guerra.

I quan tot això hagi passat, caldrà passar comptes i demanar responsabilitats.